

Καθημερινές αναμνήσεις από τη ζωή στο Άγιον Όρος (Αρχιμανδρίτης Χερουβείμ)

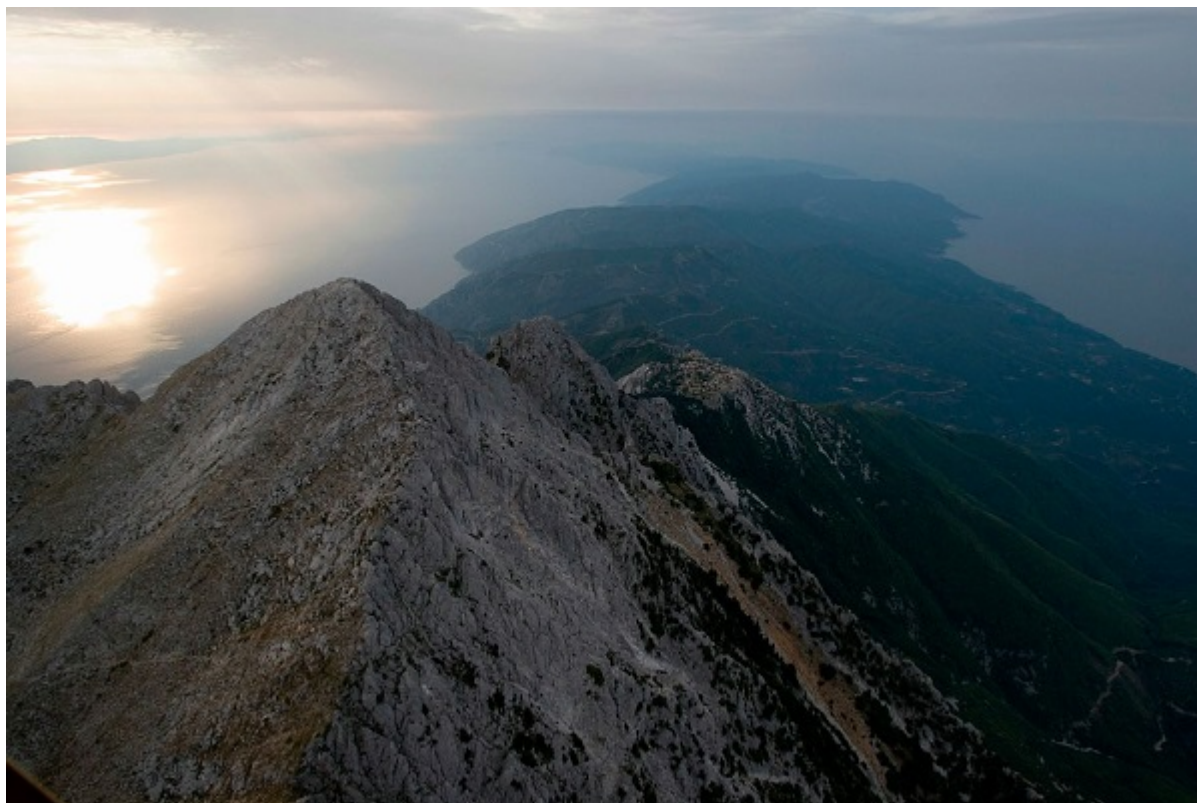
/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2gJGyHq>]

Η μόνη ευκαιρία για να δούμε τους συνασκητάς μας ήταν η συγκέντρωση στον αρσανά της σκήτης. Μετά την αναχώρησι του μικρού πλοιαρίου, που έκανε την γραμμή από την Δάφνη μέχρι την Αγία Άννα ή και μέχρι την Λαύρα, αν το επέτρεπε ο καιρός, οι πατέρες επέστρεφαν στις καλύβες τους, ακολουθώντας τα ανηφορικά μονοπάτια. Ήσαν όλοι φορτωμένοι με τους ντορβάδες τους, άλλος λιγώτερο, άλλος περισσότερο. Πάντως όλοι κάτι έπρεπε να μεταφέρουν στην πλάτη.

Εκατόν πενήντα μέτρα από το μουράγιο, συναντούσαμε ένα προσκυνητάρι και δίπλα του ένα πεζούλι. Εκεί κατεβάζαμε λίγο το φορτίο μας για να ξεκουρασθούμε και να πάρουμε δύναμι για την ανάβασι. Από κεί και πέρα άρχιζε ο δύσκολος ανήφορος. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι...

Στο σημείο αυτό, στο οποίο είναι κτισμένο το προσκυνητάρι, η αγάπη του Θεού επέτρεψε να γίνη κάτι θαυμαστό. Το γεγονός αυτό είναι γραμμένο κάτω από τον Εσταυρωμένο με το καντηλάκι. Παραθέτουμε το κείμενο:

«Γέροντος τίνος υποτακτικός μεταφέρων εκ της θαλάσσης φορτίον επί των ώμων και ανερχόμενος μετά πολλού κόπου, αλλά και υπό αδημονίας καταληφθείς ως ματαίως δήθεν κοπιάζων, εκάθησεν ενταύθα μετά του φορτίου προς ολίγην ανάπαυσιν τυραννούμενος υπό των ανωτέρω λογισμών, όπου παραδόξως ακούει άνωθεν την κατ' εξαίρετον τρόπον έφορον και αρωγόν ημών Υπεραγίαν Θεοτόκον λέγουσαν αυτώ: “Τί αδημονείς και θλίβεσαι; Γίνωσκε ότι οι κόποι αυτοί, τους οποίους οι αδελφοί υπομένουσιν αχθοφορούντες, ως θυσία ευάρεστος εις τον Θεόν προσφέρονται και οι ιδρωτες ους χύνουσιν ανερχόμενοι, ως αίμα μαρτυρικόν παρά τω Χριστώ λογισθήσονται και μέγαν μισθόν λήψονται εν τη ημέρα της κρίσεως οι αγωγγύστως υπομένοντες τους σκληρούς κόπους της ενταύθα ασκήσεως και υπακοής”. Ταύτα ακούσας ο αδελφός και πληροφορηθείς την καρδίαν διηγήσατο τοίς αδελφοίς και πατράσι· διανύσας δε εν πνευματική χαρά και οσιότητι το υπόλοιπον της εν ασκήσει και υπακοή ζωής αυτού, απήλθε προς αιωνίους μονάς, ίνα λάβη τον μισθόν των κόπων αυτού κατά την θείαν υπόσχεσιν».

... Αργότερα συναντούμε τον γερο-Λεόντιο στην περιοχή των Κατουνακίων, τυφλό, αλλά γεμάτο χαρά για την δοκιμασία του. Πολλές φορές έλεγε: «Τώρα όλα τα βλέπω καλύτερα, όλα τα αισθάνομαι καλύτερα. Ο Θεός μου έδωσε πιο δυνατό φως,

από εκείνο που είχα, όταν ήμουν υγιής». Ο πιστός υποτακτικός του π. Δανιήλ τον υπηρετούσε με διάθεσι γνησίου τέκνου προς πατέρα. Χίλιες ευχές την ημέρα έπαιρνε για την υπηρεσία του αυτή από τον άγιο Γέροντά του.

Στην πνευματική ζωή, στην οποία είχε προχωρήσει ακόμη περισσότερο με την δοκιμασία της τυφλώσεως, είχε ξεπεράσει πολλούς παλαιούς Κατουνακιώτες, σύμφωνα με την γνώμη των πατέρων της περιοχής. Στην ιστορία του Άθω και των πατέρων των Κατουνακίων έμεινε με την επωνυμία γέρων Λεόντιος, ο τυφλός και ενάρετος».

Εκεί στον Άγιο Βασίλειο συνέβη κι ένα από τα πιο όμορφα περιστατικά της αγιορείτικης ζωής. Κάποιος Γέροντας δέχθηκε στην υπακοή του ένα νέο, ο οποίος ήλθε να μονάση και μάλιστα στην σκληρή ζωή της ερήμου. Ο Γέροντας στην αρχή ήταν διστακτικός, αργότερα όμως τον εκράτησε, παρ' όλο που φαινόταν καλομαθημένος.

Ο νέος άρχισε την ζωή του αρχαρίου με ενθουσιασμό. Και ο Γέροντας, βλέποντας την προθυμία του, τον εβοηθούσε αναλόγως. Κάποια ημέρα όμως παρατήρησε, ότι από τον λαιμό του υποτακτικού του κρεμόταν ένα ρολόι μεγάλης αξίας, με μία πολύτιμη αλυσίδα.

Άφησε να περάση λίγος καιρός και όταν έκρινε πως ήλθε η κατάλληλη στιγμή του είπε:

—Τί είναι, παιδί μου, αυτό που κρέμεται στο στήθος σου;

—Είναι ένα ολόχρυσο ρολόι, ενθύμιο του πατέρα μου. Είναι ο μεγάλος μου θησαυρός, απήντησε ο υποτακτικός συγκινημένος.

—Ά, παιδί μου, δεν είναι δυνατόν να είσαι μοναχός και να έχης ενθύμια από την οικογένειά σου και μάλιστα χρυσά!

Ο υποτακτικός βρέθηκε σε αμηχανία.

—Για να εξακολουθήσης να παραμένης εδώ, συνέχισε ο Γέροντας, πρέπει χωρίς άλλο να καταστρέψης το αναμνηστικό αυτό δώρο, με το οποίο τόσο δυνατά έχει συνδεθή η καρδιά σου.

Ο υποτακτικός τον άκουγε απολιθωμένος.

—Για την καταστροφή του ρολογιού θα χρησιμοποιήσης εκείνο το μεγάλο γουδί, το πέτρινο, συνεπλήρωσε ο Γέροντας.

(συνεχίζεται)